

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Чернігівській області

Слідчий відділ

вул. Шевченка, 28, м. Чернігів, 14013, тел./факс (04622) 3-05-69, тел. (0462) 65-52-90
www.ssu.gov.ua e-mail: slid_chg@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001757

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ

про нову та зміну раніше повідомленої підозри

місто Чернігів

«24» квітня 2023 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу Управління СБ України в Чернігівській області підполковник юстиції Шестопад Галина Миколаївна, розглянувши матеріали досудового розслідування №42020000000000145 від 23.01.2020 за підозрою Медвідя М.Г. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для зміни раніше повідомленої підозри та повідомлення про нову підозру, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276, 277, 278, КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Медвідю Михайлу Григоровичу,
05.09.1994 року народження,
громадянину України, уродженцю
с. Риботин, Коропського району,
Чернігівської області, останнє відоме
місце проживання: м. Донецьк,
вул. Арбатська, 35,

про те, що підозру в участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 258-3 КК України, повідомлену йому 19.11.2021, змінено на нову підозру в участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 258-3 КК України, а також у діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону №2341-111 від 05.04.2001 зі змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014).

Досудовим розслідування встановлено, що Верховною радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено

незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно вказаного документу територія України є неподільною і недоторканою.

Незалежність України визнали понад 68 держав світу, серед яких і Російська Федерація.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996 визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени Організації Об'єднаних Націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних націй від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав і резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав і про обмеження їх незалежності і суверенітету від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, зазначено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання у будь-якій формі або з якої б то не було причини у внутрішні і зовнішні справи інших держав. Закріплені обов'язки держав утримуватися від: збройної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; надання сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на своїй території навчання, фінансування і вербування найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначене поняття агресії, яке є аналогічним з визначенням збройної агресії в ст. 1 Закону України «Про оборону України», зокрема збройна агресія це застосування іншою державою або групою держав збройної сили проти України. Збройною агресією проти України вважається будь-яка з таких дій:

- вторгнення або напад збройних сил іншої держави або групи держав на територію України, а також окупація або анексія частини території України;

- блокада портів, узбережжя або повітряного простору, порушення комунікацій України збройними силами іншої держави або групи держав;
- напад збройних сил іншої держави або групи держав на військові сухопутні, морські чи повітряні сили або цивільні морські чи повітряні флоти України;
- засилання іншою державою або від її імені озброєних груп регулярних або нерегулярних сил, що вчиняють акти застосування збройної сили проти України, які мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно переліченим в абзацах п'ятому - сьомому цієї статті діям, у тому числі значна участь третьої держави у таких діях;
- дії іншої держави (держав), яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження третьої держави, використовувалася цією третьою державою (державами) для вчинення дій, зазначених в абзацах п'ятому - восьмому цієї статті;
- застосування підрозділів збройних сил іншої держави або групи держав, які перебувають на території України відповідно до укладених з Україною міжнародних договорів, проти третьої держави або групи держав, інше порушення умов передбачених такими договорами, або продовження перебування цих підрозділів на території України після припинення дії зазначених договорів.

Підрозділ збройних сил іншої держави - військове формування іноземної держави, що має постійну чи тимчасову організацію, належить до сухопутних (наземних), морських, повітряних або спеціальних військ (сил) цієї держави, оснащене легкою зброєю чи важкою бойовою технікою, яка підпадає під дію Договору про звичайні збройні сили в Європі, перебуває під командуванням особи, відповідальної перед своєю державою і законами України за поведінку своїх підлеглих, які зобов'язані дотримуватися внутрішньої дисципліни, законів України, норм міжнародного права.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин, не можуть слугувати виправданням агресії. Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Впродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися в Україні, невстановлені на цей час службові особи Збройних сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, на території РФ вступили у злочинну змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Досягти зазначеної мети вказані особи вирішили шляхом ведення агресивної війни проти України, у тому числі з використанням підрозділів та військовослужбовців Збройних сил Російської Федерації, створенням і фінансуванням терористичних організацій, створенням в їх складі незаконних збройних підрозділів та вчиненням інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії безумовно призведуть до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу невстановлені на цей час службові особи Збройних сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, діючи за попередньою змовою групою осіб, упродовж 2013 року на території РФ розробили злочинний план, яким передбачалася незаконна окупація та подальша анексія півострову Крим і південно-східних регіонів України.

Мотивами впровадження зазначеного плану послуговували Євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, що було розцінено невстановленими на цей час службовими особами Збройних сил РФ, ФСБ РФ та представниками влади РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, яка сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та призведе до ймовірної денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України.

У подальшому, невстановлені на цей час службові особи Збройних сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, перебуваючи у невстановленому місці та у невстановлений час, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, діючи за попередньою змовою групою осіб, у супереччя вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали ведення агресивних воєнних дій проти України, шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України - Автономну Республіку Крим і м. Севастополь, здійснення тимчасової окупації вказаної території з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Під керівництвом та контролем невстановлених на цей час досудовим розслідуванням представників влади РФ, на території Донецької і Луганської областей України 7 квітня 2014 року **створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі «ДНР»)**, а 27 квітня 2014 року створено терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі «ЛНР»).

Указана терористична організація «ДНР» має: конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки, чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, керівники та учасники яких підпорядковуються лідерам організації, а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

Так, на учасників політичного блоку терористичної організації покладаються наступні обов'язки:

- створення так званих органів державної влади «ДНР» та організація їх діяльності;
- видача нормативно-правових актів від імені нелегітимних органів державної влади «ДНР»;
- організація та проведення незаконних референдумів та виборів на територіях, підконтрольних «ДНР»;

- проведення агітаційної роботи серед населення щодо діяльності терористичної організації «ДНР» з метою схилення їх до участі у вказаній терористичній організації та отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;
- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників терористичної організації та осіб лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;
- налагодження взаємодії із лідерами «Донецької народної республіки» (далі – «ДНР»), представниками влади та ЗС РФ з метою координації дій щодо застосування актів збройної сили проти держави України, спрямованих на захоплення державної влади в Україні, а також дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;
- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для здійснення актів застосування збройної сили проти держави України, зокрема протидії правоохоронним органам та силам антитерористичної операції (далі – АТО);
- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітацій, висвітлення діяльності «ДНР», дискредитації діяльності органів державної влади України і осіб, залучених у ході проведення АТО та формування думки серед населення про законність власних дій, а також вчинення за їх допомогою закликів до захоплення державної влади в Україні та дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;
- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «ДНР» для забезпечення їх протиправної діяльності;
- забезпечення учасників «ДНР» транспортом, символікою та агітаційними матеріалами.

На учасників силового блоку терористичної організації покладаються наступні обов'язки:

- систематична організація та здійснення актів застосування збройної сили проти держави України у особі представників сил АТО, зокрема ведення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів України і військовослужбовцями Збройних Сил України та інших військових формувань, залучених до проведення АТО;
- створення не передбачених законом озброєних підрозділів та участь у їх діяльності;
- вербування нових учасників до складу силового блоку терористичної організації «ДНР» та організація їх у групи, навчання, озброєння та керівництво їхніми діями;
- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин та інших об'єктів на території Луганської області;
- вчинення терористичних актів та диверсій на іншій території України;

- захоплення чи заволодіння в інший спосіб зброєю, боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами, а також будівництво укріплень з метою протидії діяльності осіб, задіяних у ході проведення АТО та забезпечення власної злочинної діяльності;
- викрадення осіб з метою отримання матеріальної вигоди та залякування мешканців, які підтримують діючу владу в Україні;
- силова підтримка учасників політичного блоку незаконних утворень «ДНР», захоплення, а також укріплення та охорона зайнятих ними будівель та споруд;
- організація поставок зброї, боєприпасів, вибухових речовин, військової техніки та їх розподіл серед учасників терористичної організації.

На керівників блоків покладається керівництво, організація дій та контроль за діяльністю підлеглих їм співучасників злочину за допомогою керівників груп, що входять до складу вказаних блоків.

Одним із основних завдань учасників вказаної терористичної організації є насильницька зміна та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів шляхом здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, так звана «ДНР» є стійким об'єднанням невизначеної кількості осіб (більше трьох), яка створена з метою здійснення терористичної діяльності, у межах якої здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичною організацією.

Із квітня 2014 року, з метою реалізації злочинного умислу та досягнення зазначених завдань, учасниками терористичної організації «ДНР» вчиняються терористичні акти, здійснюються захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів інфраструктури на території Луганської області, акти застосування збройної сили проти держави України, чиниться збройний опір правоохоронним органам України та іншим представникам сил АТО у відновленні територіальної цілісності України та забезпеченні правопорядку, вчиняються інші злочини.

Як наслідок, під контролем терористичної організації «ДНР» опинилась частина території Донецької області, визначена Постановою Верховної Ради України від 17.03.2015 № 254-VIII «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» та Постановою Верховної Ради України від 17.03.2015 № 252-VIII «Про визначення окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей, в яких запроваджується особливий порядок місцевого самоврядування».

07.04.2014 за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення АТО.

13.04.2014 через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну АТО із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», АТО це комплекс скоординованих спеціальних заходів, спрямованих на попередження, запобігання та припинення терористичної діяльності, звільнення заручників, забезпечення безпеки населення, знешкодження терористів, мінімізацію наслідків терористичної діяльності.

При цьому, поняття терористичної організації визначено в статті 1 вищевказаного Закону, відповідно до якого терористична організація це стійке об'єднання трьох і більше осіб, яке створене з метою здійснення терористичної діяльності, у межах якого проведено розподіл функцій, встановлено певні правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів. Організація визначається терористичною, якщо хоч один з її структурних підрозділів здійснює терористичну діяльність з відома хоча б одного з керівників (керівних органів) усієї організації.

15.01.2015 Європейський парламент затвердив резолюцію щодо України в якій вказано: «Європарламент рішуче засуджує агресивну та експансіоністську політику Росії, що є загрозою єдності та незалежності України, у тому числі засуджує неоголошену гібридну війну проти України, яка у тому числі включає в себе використання регулярних і нерегулярних сил; закликає Москву припинити ескалацію ситуації, негайно зупинити потік зброї, найманців і військ на підтримку сепаратистських збройних формувань...».

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу Про визнання РФ державою-агресором, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано Російську Федерацію державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм та блокує діяльність Ради Безпеки ООН, чим ставить під загрозу міжнародний мир і безпеку, а «ДНР» і «ЛНР» терористичними організаціями.

Заявою «Про визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо скоєння злочинів проти людяності та воєнних злочинів вищими посадовими особами Російської Федерації та керівниками терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян», яка схвалена Постановою Верховної Ради України від 04.02.2015 № 145-VIII, Україна визнала юрисдикцію Міжнародного кримінального суду щодо злочинів проти людяності та воєнних злочинів, скоєних вищими посадовими особами Російської Федерації та керівниками терористичних організацій «ДНР» та

«ЛНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян.

Крім того, визнання Верховною Радою України так званої самопроголошеної організації «ДНР» терористичною, а численні злочини вчинені її представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій Постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму» схваленій Постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав - членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому Постановою Верховної Ради України від 14.01.2015 № 106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», схваленій Постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «ДНР» до терористичної організації, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників вказаної терористичної організації.

Також, Конвенцією ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15.11.2000 зобов'язано держави-учасниці криміналізувати участь в організованій злочинній групі. При цьому відповідно до п. «а» ст. 2 цієї Конвенції організована злочинна група означає структурно оформлену в групу в складі трьох або більше осіб, що існує протягом визначеного періоду часу і діє узгоджено з метою здійснення одного або декількох серйозних злочинів, визнаних такими відповідно до Конвенції, для того, щоб одержати, прямо або посередньо, фінансову або іншу матеріальну вигоду.

Відповідно до положень, Європейської конвенції про боротьбу з тероризмом від 27.01.1977 № ETSN90, Протоколу, що вносить зміни до зазначеної конвенції від 15.05.2003 № ETSN190, Резолюції Ради Безпеки ООН від 28.09.2001 № 1373 по боротьбі з тероризмом, Конвенції Ради Європи про запобігання тероризму від 16.05.2005, терористична організація виділена, як вид злочинної організації за спеціальною метою – здійснення терористичної діяльності.

Водночас, відповідно до Закону України «Про боротьбу з тероризмом» терористична діяльність – діяльність, яка охоплює: планування, організацію, підготовку та реалізацію терористичних актів; підбурювання до вчинення терористичних актів насильства над фізичними особами або організаціями, знищення матеріальних об'єктів у терористичних цілях; організацію незаконних збройних формувань, злочинних угруповань (злочинних організацій), організованих злочинних груп для вчинення терористичних актів, так само як і участь у таких актах; вербування, озброєння, підготовку та використання терористів; пропаганду і поширення ідеології тероризму; фінансування та інше сприяння тероризму.

Терористичні організації створюються для вчинення діянь, передбачених частинами 1-3 ст. 258 КК України, а також інших злочинів терористичної

спрямованості, тобто діянь, направлених на залякування населення з метою спонукання держави, міжнародної організації, фізичної чи юридичної особи до прийняття чи відмови від прийняття будь-якого рішення. При цьому, злочини терористичної організації відрізняються від інших споріднених злочинів саме фактором цілеспрямованості залякування населення як засобу досягнення поставленої мети.

Враховуючи вищевикладене, так звана організація «ДНР» містить всі необхідні ознаки терористичної організації, має стабільний склад лідерів, які підтримують між собою тісні стосунки, централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організацій, а також план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Виходячи із системного аналізу положень ст. 28 КК України та ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» терористична організація за своєю правовою природою є одним із різновидів стійких злочинних об'єднань. Установлення наявності чи відсутності у певної групи чи організації ознак такого об'єднання та визначення його виду належить до повноважень суду при ухваленні вироку про притягнення до кримінальної відповідальності фізичних осіб за участь у злочинному об'єднанні, оскільки такі ознаки є обов'язковими елементами складу відповідних злочинів.

Крім того, у абзаці 1 пункту 1 Заяви Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», схваленої Постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII, констатовано, що збройна агресія Російської Федерації проти України розпочалася 20.02.2014. Друга фаза збройної агресії Російської Федерації проти України розпочалася у квітні 2014 року, коли контрольовані, керовані і фінансовані спецслужбами Російської Федерації озброєні бандитські формування проголосили створення «ДНР» (абзац 5 пункту 1).

У вказаній Заяві Парламенту України також вказано, що і фактично, і юридично збройна агресія Російської Федерації проти України триватиме до повного відведення з території України всіх підрозділів Збройних Сил Російської Федерації, включно з підтримуваними нею найманцями, та повного відновлення територіальної цілісності України (абзац 3 пункту 4), та наведено численні факти порушень Російською Федерацією своїх міжнародних зобов'язань, посягань на територіальну цілісність України.

Парламентська Асамблея Ради Європи Резолюцією «Зниклі особи під час конфлікту в Україні» від 25.06.2015 визнала, що військові дії на частині територій Донецької та Луганської областей є агресією РФ проти України.

Резолюцією «Відновлення суверенітету і територіальної цілісності України» від 09.07.2017, Парламентська Асамблея Ради Європи констатувала триваючу гібридну агресію РФ проти України на Донбасі, а також закликала РФ припинити спонсорування терористичної діяльності в Україні шляхом припливу/постачання бойовиків, зброї та грошових коштів через непідконтрольну Україні ділянку україно-російського державного кордону, забезпечити виведення власних збройних формувань, військової техніки та найманців з території окремих районів Донецької та Луганської областей.

Крім того, Президент України своїм Указом від 24.09.2015 № 555 ввів у дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 02.09.2015 «Про

нову редакцію Воєнної доктрини України» та затвердив Воєнну доктрину України, у пунктах 3, 9, 11, 16, 17, 28-30, 36, 42, 49, 65 якої визнано та зафіксовано факт збройної агресії Російської Федерації проти України.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18.01.2018 № 2268-VIII встановлено, що застосування Російською Федерацією збройної сили проти України становить злочин збройної агресії та грубо порушує Меморандум про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 та Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією від 31.05.1997. Одним із наслідків збройної агресії Російської Федерації проти України стала тимчасова окупація частини території України.

З огляду на викладене, відповідно до ст. 2 Конвенції «Про захист цивільного населення під час війни» від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки від 03.07.1954, між РФ та Україною із 20.02.2014 триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Усвідомлюючи, що використання лише сил та засобів підконтрольних терористичних організацій недостатньо для реалізації злочинного плану зміни меж території та державного кордону України, невстановлені на цей час досудовим розслідуванням службові особи Збройних сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, використовують окрім найманців та військовослужбовців Збройних сил РФ, громадян України з невійськовими спеціальностями для їх участі в утвореній за допомогою РФ терористичній організації «ДНР», виконанні покладених на них функцій з політичного, інформаційного, силового та іншого забезпечення її діяльності.

Зокрема встановлено, що громадянин України Медвідь Михайло Григорович, 05.09.1994 року народження, умисно приймав участь у діяльності терористичної організації «ДНР», за наступних обставин.

Так, у квітні 2014 року, більш точно дату та час в ході досудового розслідування встановити не виявилось можливим, у Медвідя Михайла Григоровича виник умисел на участь в терористичній організації «ДНР» шляхом вступу до підрозділу її силового блоку – так званого збройного формування «військова частина 08806 батальйон «Спарта «ДНР». При цьому Медвідь М.Г. розумів, що як терористична організація «ДНР», так і наведене збройне формування функціонують на території України незаконно, їх діяльність призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, направлена на протистояння Збройним Силам України, правоохоронним органам, органам державної влади України у захисті ними державного суверенітету, конституційного ладу і територіальної цілісності України.

Реалізуючи злочинний умисел, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, Медвідь М.Г., керуючись ідеологічним мотивом та особистою ненавистю до осіб, які підтримують проведення антитерористичної операції на території Луганської і Донецької областей, переслідуючи мету порушити

суверенітет і територіальну цілісність України, змінити межі її території і державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, в період часу з квітня 2014 року і по 29.09.2014, більш точно дату та час в ході досудового розслідування встановити не виявилось можливим, знаходячись у м. Донецьк Донецької області, добровільно вступив до терористичної організації «ДНР», а саме підрозділу її силового блоку – так званого збройного формування «військова частина 08806 батальйон «Спарта «ДНР», погодившись сприяти його діяльності, підпорядковуватися ієрархії та дисципліні, правилам поведінки у цьому збройному формуванні та не пізніше зазначеної дати був зарахований його учасником.

Також, у зв'язку з участю у вказаному підрозділі, Медвідь М.Г. отримав характерну для учасників терористичної організації «ДНР» військову форму одягу з відповідними знаками розрізнення та шевронами терористичної організації «ДНР», вогнепальну автоматичну зброю з бойовими припасами до неї, та обрав собі позивний «Грізлі».

Будучи учасником терористичної організації «ДНР» та виконуючи покладені на нього обов'язки, а також дії спрямовані на протидію силам АТО, Медвідь М.Г., в період з 04.12.2014 по 05.12.2014, більш точно встановити дату і час в ході досудового розслідування не виявилось можливим, приймав активну участь у бойових діях на території Міжнародного аеропорту «Донецьк» імені Сергія Прокоф'єва, розташованого за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Київський район, вул. Взльотна, 1, а саме: здійснював облаштування вогневої позиції великокаліберним кулеметом НСВ-12,7 «Утьос» на 2 поверсі «старого терміналу» та ніс бойове чергування на цій бойовій позиції, де під час вчинення вказаних протиправних дій 05.12.2014 отримав осколкові поранення тіла та був вимушений тимчасово залишити територію зазначеного аеропорту на час лікування.

Після одужання, перебуваючи у складі цього ж збройного формування, продовжив приймати участь у бойових діях на боці російської федерації до 06.05.2015.

Надалі, 06.05.2015, Медвідь М.Г. продовжуючи свій злочинний умисел, з вказаного ж мотиву і мети, знаходячись у м. Донецьк Донецької області, добровільно вступив до іншого підрозділу силового блоку терористичної організації «ДНР» – так званого збройного формування «Розвідувальне управління республіканської гвардії «ДНР», погодившись сприяти його діяльності, підпорядковуватися ієрархії та дисципліні, правилам поведінки у цьому збройному формуванні та не пізніше зазначеної дати був зарахований на посаду «розвідника-коректувальника», йому було присвоєно військове звання «рядовий», та у складі якого фактично перебував та приймав участь у бойових діях на боці російської федерації до серпня 2021 року, більш точно встановити дату і час в ході досудового розслідування не виявилось можливим.

Вказану злочинну діяльність, направлену на заподіяння шкоди інтересам України, а саме прийняття участі у терористичній організації «ДНР», Медвідь М.Г. здійснював фактично з квітня 2014 року до серпня 2021 року, більш точно встановити дату і час в ході досудового розслідування не виявилось можливим.

За викладених вище обставин Медвідь М.Г. обґрунтовано підозрюється в участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України.

Крім того, статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Згідно із статтею 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про оборону України», обороноздатність держави - здатність держави до захисту у разі збройної агресії або збройного конфлікту. Вона складається з матеріальних і духовних елементів та є сукупністю воєнного, економічного, соціального та морально-політичного потенціалу у сфері оборони та належних умов для його реалізації.

Крім того, відповідно до п. 4, 9 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про національну безпеку України» державна безпека - захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності і демократичного конституційного ладу та інших життєво важливих національних інтересів від реальних і потенційних загроз невоєнного характеру; національна безпека України - захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз.

Відповідно до п. 19 ч. 1 ст. 1, ст. 26 Закону України «Про національну безпеку України», актуальні загрози національній безпеці України

визначаються Стратегією національної безпеки України, яка схвалюється рішенням Ради національної безпеки і оборони України і затверджується указом Президента України.

Згідно з п.1 ч.1 ст.1 Закону України «Про основи національної безпеки України» національна безпека - захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, охорони дитинства, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, кібербезпеки та кіберзахисту, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково-бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Відповідно до п. 3 ч.1 ст.1 Закону України «Про основи національної безпеки України», загрози національній безпеці - наявні та потенційно можливі явища і чинники, що створюють небезпеку життєво важливим національним інтересам України.

Згідно з ч.1 ст.7 Закону України «Про основи національної безпеки України» загрозами національним інтересам і національній безпеці України, стабільності в суспільстві є:

у зовнішньополітичній сфері:

посягання на державний суверенітет України та її територіальну цілісність, територіальні претензії з боку інших держав;

спроби втручання у внутрішні справи України з боку інших держав;

воєнно-політична нестабільність, регіональні та локальні війни (конфлікти) в різних регіонах світу, насамперед поблизу кордонів України;

у сфері державної безпеки:

розвідувально-підривна діяльність іноземних спеціальних служб;

загроза посягань з боку окремих груп та осіб на державний суверенітет, територіальну цілісність, економічний, науково-технічний і оборонний потенціал України, права і свободи громадян;

злочинна діяльність проти миру і безпеки людства, насамперед поширення міжнародного тероризму;

можливість незаконного ввезення в країну зброї, боєприпасів, вибухових речовин і засобів масового ураження, радіоактивних і наркотичних засобів;

спроби створення і функціонування незаконних воєнізованих збройних формувань та намагання використати в інтересах певних сил діяльність військових формувань і правоохоронних органів держави;

прояви сепаратизму, намагання автономізації за етнічною ознакою окремих регіонів України;

у воєнній сфері та сфері безпеки державного кордону України:

можливість втягування України в регіональні збройні конфлікти чи у протистояння з іншими державами;

нарощування іншими державами поблизу кордонів України угруповань військ та озброєнь, які порушують співвідношення сил, що склалося;

зростання небезпеки для життя і здоров'я цивільного населення, насамперед дітей, внаслідок воєнних дій чи збройних конфліктів;

Згідно ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» 20.02.2014 розпочалась збройна агресія російської федерації (далі - рф) проти України, направлена на окупацію півострова Крим.

06.03.2014 в приміщенні Верховної Ради АР Крим у порушення ч. 2 ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132, Конституції України та п. 2 ч. 3 ст. 3, ст. 6, 18, 27 Закону України «Про всеукраїнський референдум» депутатами Верховної Ради АР Крим прийнято незаконну постанову № 1702-6/14 «О проведенні общекрымского референдума» згідно якої 16.03.2014 мав відбутися так званий «референдум», на який винесли питання входження АР Крим та м. Севастополя до складу російської федерації на правах суб'єкта федерації. 06.03.2014 Севастопольська міська рада на позачерговій сесії прийняла рішення № 7151 з аналогічним змістом.

Відповідно до зазначених постанов 16.03.2014 проведено незаконний референдум із заздалегідь відомим та підконтрольним рф результатом, який в подальшому став формальною підставою для прийняття незаконного рішення про включення до складу рф території АР Крим і міста Севастополя на правах суб'єктів федерації.

У подальшому, 17.03.2014 депутатами Верховної Ради АР Крим, в порушення ч. 2 ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132, Конституції України, прийнято постанову № 1745-6/14 «О независимости Крыма», згідно з якою на підставі Декларації про незалежність Республіки Крим і міста Севастополя, прийнятої на позачерговому пленарному засіданні Верховної Ради АР Крим 11.03.2014 та позачерговому пленарному засіданні Севастопольської міської ради 11.03.2014, створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим».

18.03.2014 між російською федерацією та представниками нелегітимного державного утворення «Республіка Крим» підписано договір про входження території АР Крим та м. Севастополя до складу рф.

20.03.2014 державною думою рф прийнято федеральний конституційний закон від 21.03.2014 № 6-ФКЗ «О принятии в российскую федерацию Республики Крым и образовании в составе российской федерации новых субъектов – Республики Крым и города федерального значения Севастополя».

Згідно з вказаним законом, АР Крим та м. Севастополь увійшли до складу рф. Таким чином, 20.03.2014 російська федерація здійснила анексію території України – півострова Крим.

Згідно ст. 1 Закону України «Про оборону України» вторгнення або напад збройних сил іншої держави або групи держав на територію України, а також окупація або анексія частини території України є збройною агресією.

В квітні 2014 року на території Луганської області України створено терористичну організацію «луганська народна республіка» (далі - «лнр»), а на території Донецької області України створено терористичну організацію «донецька народна республіка» (далі - «днр») у складі яких створені незаконні озброєні підрозділи які функціонують і по теперішній час. Координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове, матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками рф.

Одним із основних завдань учасників вказаних терористичних організацій є зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вплив на прийняття рішень, вчинення та не вчинення дій органами державної влади України, шляхом застосування зброї, вчинення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

07.04.2014 на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції. 30.04.2018 на виконання Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» АТО переформатована на Операцію Об'єднаних сил (далі – ООС), з переданням управління від СБУ, яка формально керувала АТО до Об'єднаного оперативного штабу ЗСУ.

Відповідно до Постанови Верховної Ради України від 27 січня 2015 року № 129-VIII Російську Федерацію визнано державою-агресором.

З огляду на викладене, з 20.02.2014 і дотепер між державами рф та Україною триває збройний конфлікт міжнародного характеру, в якому російська федерація є ворогом України, кінцевою метою вказаного конфлікту є знищення України як держави і захоплення її територій, а участь громадян України у вказаному конфлікті на боці російської федерації або підконтрольних їй організацій «ДНР» чи «ЛНР» явно завдає шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України та є складовою частиною підривної діяльності російської федерації проти України.

Разом з цим, за невідомості в ході досудового розслідування обставин, в період часу з квітня 2014 року і по 29.09.2014, більш точно дату та час в ході досудового розслідування встановити не виявилось можливим, громадянин України Медвідь Михайло Григорович, 05.09.1994 року народження, знаходячись у м. Донецьк Донецької області, усвідомлюючи, що на території Донецької області між Україною і російською федерацією має місце збройний конфлікт, а також те, що незаконне збройне формування - терористична організація «ДНР» фактично підконтрольна російській федерації як ворогу України в даному конфлікті, діючи на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності і державній

безпеці України, добровільно вступив у підрозділ її силового блоку – так зване збройне формування «військова частина 08806 батальйон «Спарта «ДНР» та не пізніше зазначеної дати був зарахований його учасником.

Далі, продовжуючи реалізовувати злочинний умисел, направлений на надання допомоги ворогу, усвідомлюючи що незаконне збройне формування - терористична організація «ДНР» воюють проти України на боці російської федерації, що явно шкодить суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній безпеці України, виконуючи покладені на нього обов'язки, а також дії спрямовані на протидію силам АТО, а саме: в період з 04.12.2014 по 05.12.2014, більш точно встановити дату і час в ході досудового розслідування не виявилось можливим, приймав активну участь на їх боці у бойових діях на території Міжнародного аеропорту «Донецьк» імені Сергія Прокоф'єва, розташованого за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Київський район, вул. Взльотна, 1, а саме: здійснював облаштування вогневої позиції великокаліберним кулеметом НСВ-12,7 «Утьос» на 2 поверсі «старого терміналу» та ніс бойове чергування на цій бойовій позиції, де під час вчинення вказаних протиправних дій 05.12.2014, отримав осколкові поранення тіла та був вимушений тимчасово залишити територію зазначеного аеропорту на час лікування.

Після одужання, перебуваючи у складі цього ж збройного формування, продовжив приймати участь у бойових діях на боці російської федерації до 06.05.2015.

Надалі, 06.05.2015, Медвідь М.Г. продовжуючи свій злочинний умисел, з вказаного ж мотиву і мети, знаходячись у м. Донецьк Донецької області, добровільно вступив до іншого підрозділу силового блоку терористичної організації «ДНР» – так званого збройного формування «Розвідувальне управління республіканської гвардії «ДНР», погодившись сприяти його діяльності, підпорядковуватися ієрархії та дисципліні, правилам поведінки у цьому збройному формуванні та не пізніше зазначеної дати був зарахований на посаду «розвідника-коректувальника», йому було присвоєно військове звання «рядовий», та у складі якого фактично перебував та приймав участь у бойових діях на боці російської федерації до серпня 2021 року, більш точно встановити дату і час в ході досудового розслідування не виявилось можливим.

Вчинивши вищезазначені дії, які виразились у вступі до військових формувань ворожої держави - «військової частини 08806 батальйон «Спарта «ДНР» і «Розвідувального управління республіканської гвардії «ДНР», а також прийнятті активної участі на боці російської федерації у бойових діях, у тому числі на території Міжнародного аеропорту «Донецьк» імені Сергія Прокоф'єва», Медвідь М.Г. надав безпосередню допомогу державі - російській федерації, з якою Україна перебувала у стані збройного конфлікту, чим здійснив перехід на бік ворога в період збройного конфлікту.

Таким чином, за вищевикладених обставин Медвідь М.Г. підозрюється у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній та економічній безпеці України, а саме у переході на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону

№2341-111 від 05.04.2001 зі змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014).

За сукупністю вчинених кримінальних правопорушень дії Медвідя М.Г. слід кваліфікувати за ч.1 ст. 258-3, ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону №2341-111 від 05.04.2001 зі змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014).

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України в Чернігівській області
підполковник юстиції**

Галина ШЕСТОПАЛ

ПОГОДЖЕНО
Начальник відділу
Чернігівської обласної прокуратури

Артем ДИКИЙ

Стаття 42 Кримінального процесуального кодексу України
Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що

охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права і обов'язки мені вручено, права та обов'язки згідно ст. 42 КПК України оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____
(підпис)

_____ (ініціали, прізвище)

«___» год. «___» хвилин «___» квітня 2023 року.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України в Чернігівській області
підполковник юстиції

Галина ШЕСТОПАЛ